

ת"פ 30548/05/15 - מדינת ישראל נגד איאד ג'ית, מוסטפא אבו אלהווא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 30548-05-15 מדינת ישראל נ' ג'ית(עציר) ואח' 25 יולי 2016

בפני כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ, ס. נשיא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. איאד ג'ית (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד מאיה גלעדי

2. מוסטפא אבו אלהווא (עציר)

גזר דין לנאשם 1

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירה של ניסיון לגניבת רכב יחד עם נאשם 2, עבירה לפי סעיפים 413 ב' בצירוף סעיף 25 ובצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום הנאשמים הגיעו יחד ברכב לרחוב עולי הגרדום בירושלים, נכנסו בדרך שאינה ידועה לרכב מסוג סובארו ונסעו בו כשהאזעקה פועלת לעבר גבל מוכאבר. כשעצרו והחלו לפרק את מושבי הרכב הגיעו למקום והנאשם נעצר במקום סמוך.

בנוסף הודה הנאשם גם בכתב אישום מבית משפט לתעבורה בעבירות של נהיגה ללא רשיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל-1970.

נאשם 2 צירף תיק זה לתיק אחר.

2. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע לתיק המקורי מתחם שבין ארבעה עשר לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, ולתיק התעבורה מתחם שבין מאסר קצר לבין שנת מאסר וכן עונשים נלווים, פסילה בפועל ועל תנאי. בהתחשב בהרשעותיו הרבות של הנאשם ביקשה התובעת להטיל עליו עונש ברף הגבוה, עשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל ובנוסף להפעיל במצטבר מאסר על תנאי בן שנים עשר חודשים. בנוסף ביקשה לגזור על הנאשם מספר חודשי מאסר בתיק התעבורה, וכן פסילה בפועל ועל תנאי.

3. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך "טיפשות" ונסיבות חיים קשות, וכי הרכב שנגנב שווה רק 5,000 ₪. היא טענה כי המתחם לעבירה של גניבת רכב בנסיבות "לא מקצועיות" נע בין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 56 חודשים וביקשה למקם את הנאשם באמצע המתחם. כמו כן ביקשה להפעיל את התנאי נגד הנאשם בחופף. לגבי עבירות התעבורה טענה הסניגורית כי המתחם נע בין שירות לתועלת הציבור ומאסר על תנאי לבין מאסר קצר עד חודש. היא ביקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, מחודש מאי 2015 עד היום.

4. מתחם העונש ההולם:

העבירה של ניסיון לגניבת רכב היא הדומיננטית וכבדת המשקל מבין העבירות בהן הודה הנאשם. העונש הראוי על עבירות התעבורה הוא עונש בעל דגש תעבורתי (פסילה בפועל ועל תנאי), ועונש המאסר בגין עבירות אלו קצר. על כן אקבע מתחם בהתייחס לעבירת גניבת הרכב, כאשר עבירות התעבורה יקבלו ביטוי בתוספת תקופה קצרה למאסר שיטול על הנאשם ובהטלת עונשי הפסילה.

העבירה של גניבת רכב פוגעת ברכושו ובקניינו של אדם, וכן בתחושת הביטחון בסדר החברתי הקיים. העבירה של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח עלולה לפגוע בחיי אדם, וכן למנוע אפשרות של פיצוי הנפגעים כתוצאה מנהיגה בלתי זהירה.

5. לעניין רמת הענישה הנוהגת והרצויה לעבירה העיקרית בה הורשע הנאשם, עבירת גניבת הרכב, אני מפנה ל עפ 2333/13, באסל סאלם נ' מדינת ישראל; עפ"ג (י-ם) 57089-03-14, עודי מחפוז נ' מדינת ישראל; עפ"ג (י-ם) 42278-02-15, אלמן גלילוב נ' מדינת ישראל; ת"פ (פ"ת) 19443-03-14, מדינת ישראל נ' לואי חסאסנה; ת"פ (פ"ת) 7206-01-14, מדינת ישראל נ' מוחמד סמיח.

לאור האמור אני סבורה שמתחם הענישה לעבירה של גניבת רכב כשמדובר ברכב רגיל (בשונה ממשאית) נע בין שמונה לבין עשרים וארבעה חודשי מאסר.

6. במקרה זה הנאשם הואשם אמנם בעבירת ניסיון ולא בעבירה המושלמת, אולם הניסיון לא הגיע לכדי עבירה מושלמת בשל הגעת המשטרה למקום, כאשר מבחינתם של הנאשמים נעשה מה שצריך היה להיעשות לצורך ביצוע העבירה. בנסיבות אלו לעובדה שמדובר בניסיון יש השפעה אם כי לא רבה על המתחם. מאידך גיסא, הנאשם צירף גם את כתב האישום הנוסף בעבירות התעבורה, שיש בו כדי להוסיף על המתחם. ניתן לראות את שני השיקולים - הניסיון מחד והתיק הנוסף - כמשפיעים בכיוונים מנוגדים ובסך הכל מקזזים זה את זה, כך שמתחם הענישה בעניינינו עומד על המתחם הנזכר לעיל.

7. באשר לעונש במסגרת המתחם, הנאשם הודה, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי. מעבר לכך קשה לזקוף לזכותו נסיבות נוספות: לנאשם הרשעות פליליות רבות והוא ריצה מספר עונשי מאסר לתקופות לא קצרות. לחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה שלא הרתיע אותו מלעבור את העבירה הנוספת. לחובתו עומדות גם הרשעות תעבורה.

השיקול של חלופה הזמן אינו משפיע על התוצאה במקרה זה, ראשית משום שעל אף ריבוי הדיונים שהתקיימו, הזמן שעבר מאז ביצוע העבירה אינו ממושך במושגים של הליכים פליליים, ושנית משום שהדחיות בתיק, רובן ככולם, היו תוצאה של בקשות ב"כ הנאשם במטרה לבדוק אפשרות צירוף של תיקים שבסופו של דבר לא צורפו.

8. ב"כ הנאשם טענה כי ערכו של הרכב שנגנב נמוך אולם טענה זו לא הוכחה בדרך כלשהי. עוד טענה הסניגורית כי העובדה שהאזעקה פעלה מצביעה על כך שהנאשם פעל באופן חובבני ומתוך טיפשות, אולם כאמור מבחינת הנאשמים עצמם נעשה כל מה שצריך היה להיעשות לצורך ביצוע העבירה המושלמת, וגם אם ארעה תקלה כלשהי בהתנהלות והגניבה לא הושלמה, המשקל שיש לייחס לכך אינו גדול.

בנסיבות אלו אני סבורה שעונשו של הנאשם צריך להיות ברף הגבוה, אולם בשל הודאתו של הנאשם לא ברמה הגבוהה ביותר.

לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונשים אלו:

1. מאסר בפועל לעשרים חודש על עבירת גניבת הרכב ומאסר בפועל לחודש אחד על עבירות התעבורה. מאסרים אלה ירוצו במצטבר זה לזה, ומהם ינוכו ימי מעצרו של הנאשם בגין תיקים אלה.
2. הפעלת מאסר על תנאי לשנים עשר חודש בת"פ 3871/09 של בית משפט השלום בירושלים, חציו בחופף וחציו במצטבר למאסר שהוטל בתיק זה. בסך הכל ירצה הנאשם עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
3. מאסר על תנאי לארבעה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת רכוש שהיא פשע.
4. מאסר על תנאי לחודשיים למשך שנתיים על עבירות של נהיגה ללא רשיון נהיגה או ללא תעודת ביטוח.
5. פסילה מקבלת רישיון נהיגה למשך שלושה חודשים שתיכנס לתוקף ביום 1.1.17. הנאשם יוכל לבקש הקדמת מועד כניסת הפסילה לתוקף ובלבד שתיכנס לתוקף לאחר שחרורו ממאסר.
6. פסילת רישיון נהיגה על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים אם הנאשם יעבור תוך תקופה זו עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או נהיגה ללא תעודת ביטוח.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ו, 25 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.